

Lisa Chaplin

De Getijdewachters

Karakter Uitgevers B.V.

Hoofdstuk 1

Étaples, Frankrijk (bij het Engelse Kanaal)
16 augustus 1802

‘Commandant, we hebben een nieuw semafoorbericht van het schip.’

De gedempte woorden klonken net iets te hard, te trots en te Engels voor waar ze zich op dit moment bevonden, op de weg van Étaples naar Boulogne. Duncan Aylsham, agent van de koning en onofficiële scheepscommandant, schoof het gordijn van het gehuurde rijtuig opzij en liet het raampje helemaal zakken. Zijn magere, sproetige kajuitsjongen Mark beantwoordde Duncans strenge frons met een grijns. In plaats van vanaf zijn zitplaats op de bok op het dak van het rijtuig te kloppen, zoals zijn commandant hem had bevolen, was hij naar beneden gesprongen en hing hij als een aap aan de treeplank van het rijdende voertuig. Zijn ogen, blauw als de zomerlucht achter hem, lachten ook; zelfs zijn rechtopstaande rode haardos glinsterde als om zijn komische tegendraadsheid kracht bij te zetten. Die verdorde knul kende het protocol, hij wist hoe hij moest spreken en zich moest gedragen, maar hij deed het alleen als hij ertoe gedwongen werd.

‘Wát zei je? Wie ben ik? En in welk land reizen we momenteel?’ vroeg hij in het Frans, op een toon die bedoeld was om pretenties de kop in te drukken.

‘De heer zij met u, *monsieur*, ik zei toch, ik *vat* het,’ schakelde Mark over op Frans terwijl hij zijn Cockneyaccent wist te behouden. Duncan zou hem dolgraag bij een van zijn flaporen grijpen en eraan trekken. ‘Ik ben Marcus René Balfour, koetsiersjongen uit de sloppenwijken

van Parijs. U bent niemands commandant, en u hebt geen schip. U bent een bemiddeld heer, een *fransoos*. Maar het heeft toch geen bal zin om je tijd te verdoen met leugens als d'r niemand is om ze aan te horen?'

Duncan antwoordde knarsetandend. 'Je vat het duidelijk niet, anders zou je het woord "semafoor" niet half uitschreeuwen. En als je je eenmaal een identiteit hebt aangemeten, moet je er niet meer van afstappen, tenzij hij gevaarlijk wordt of niet meer nodig is. Geen enkele zichzelf respecterende agent haalt het in zijn hoofd om zo stom te zijn.'

De teleurstelling op het gezicht van de jongen was zo groot dat het bijna lachwekkend was.

'Dit is je eerste missie, en meteen ook je laatste met mij,' benadrukte Duncan op ijzige toon. 'Ongehoorzaamheid en opstandigheid worden door mij niet beloond.'

De jongen begon te stamelen. 'Maar, monsieur, ik wilde niet... U weet dat ik *goed* -'

'Voor je het weet word je tot moes geslagen, jongen, als je geen respect en gehoorzaamheid toont voor je meerderen,' gromde tweede luitenant Burton in vloeiend Frans vanuit het rijtuig.

Mark verstijfde en mompelde schoorvoetend een verontschuldiging. Als er één persoon was die hem angst aanjoeg, was het de stachtige Burton, die hem ongetwijfeld ooit een keer tot moes zou slaan.

Maar zelfs Burton zou Mark niet durven slaan als hun commandant in de buurt was. Zeelieden met losse handjes werden zonder salaris of referenties teruggestuurd naar Engeland, voorafgegaan door een semafoorbericht aan Duncans overste, zodat eventuele klachten in de kiem werden gesmoord. Mark kon Duncan misschien zodanig irriteren dat die aan een afranseling *dacht*, maar hij zou nooit tot actie overgaan – ook al verdiende de jongen het regelmatig. De discipline op zee was hard en onbuigzaam, maar ze zaten niet bij de marine, en Duncans commandantstitel was voor de vorm. Anders zou Marks rug inmiddels ontveld zijn, en zijn geest geknakt. Hoe zou een geïntimideerde Mark eruitzien? Daar zou hij nooit achter komen, hoe verleidelijk het idee ook was. Het was een kind.

Mark was betrapt op zakkenrollen in een Londense straat, en naar Whitehall afgevoerd voordat hij door een plaatselijke straatbende kon worden ingelijfd. Daarom was hij aan Duncan toegewezen. De blik in de ogen van de jongen toen ze elkaar die dag in Londen troffen – de angst en de opstandigheid – was Duncan bekend voorgekomen. Uit dezelfde mal gegoten. Broers van een andere moeder, met hetzelfde soort vader: hun lessen geleerd van de knokkels van een vuist of de punt van een zweep.

‘Je bent helemaal nog niet *goed*. We bevinden ons in een gevaarlijke situatie, dus houd jezelf in godsnaam in de hand. Zonder dat kan niemand een effectief teamlid worden – of een effectieve leider. Elk lid van mijn bemanning wordt zonder referenties naar huis gestuurd als hij geen gehoorzaamheid en respect toont, en denk maar niet dat jij daar een uitzondering op bent. Je hebt genoeg kansen gehad. Doe wat je wordt opgedragen, zonder weerwoord, anders ben je weg.’

‘*Oui*, monsieur. Het spijt me, monsieur.’

Duncan moest bijna lachen om het hangende hoofd van de jongen, de gekuiste toon – nu in perfect, vloeiend Frans. Zo graag wilde hij een agent van de koning zijn. ‘Dus tenzij Le Breton’ – hij dacht er net op tijd aan om Burtons schuilnaam te gebruiken – ‘de vlaggen heeft gedecodeerd, wil ik je niet meer horen.’

Mark knikte. ‘*Oui*, monsieur, het spijt me, monsieur.’ Zelfs zijn gehoorzaamheid klonk op de een of andere manier brutaal: een mysterie dat Duncan, uit ander hout gesneden, nooit zou kunnen ont-rafelen.

‘Wat is de boodschap, Le Breton?’ riep Duncan, tevreden dat de jongen begreep dat hij niet de leiding had over de missie.

Burton zei op lankmoedige toon: ‘Hij heeft hem, monsieur, woord voor woord. Ik heb het hem niet geleerd,’ voegde hij er haastig aan toe.

Duncan onderdrukte een grijns. Van al zijn bemanningsleden hechtte alleen eerste luitenant Flynn meer belang aan de regels en aan respect voor zijn meerderen dan Burton. ‘Laat ik je maar geloven.’ Een strenge toon tegen ondergeschikten zorgde voor orde tij-

dens een missie; maar na bijna een jaar op deze verrekte missie was er zowel van orde als van geduld nauwelijks meer sprake. Zes maanden lang hadden ze door Parijs gesjouwd, dat tegenwoordig amper schoner of beschaafder was dan tijdens de afschuwelijke Terreur. De afgelopen vijf maanden hadden ze de steden van Frankrijk uitgekamd en intussen diverse missies uitgevoerd voor de uiterst geheime Britse inlichtingendienst. Maar inmiddels vond zelfs hij het moeilijk om zijn trouwe bemanning te laten geloven dat Eddies dochter nog in leven was. Zowel Burton als Flynn had hem verteld dat er steeds meer stemmen opgingen om naar huis te gaan, naar het thuisfront. Eén of twee mannen stonden op punt van muiten.

Duncan had geen familie om naar terug te keren en was Eddie te veel verschuldigd om het op te geven. Een maand geleden had hij de grootste mopperaars met een half salaris teruggestuurd naar Engeland, zonder aanbeveling voor nieuwe missies. De anderen moesten op het schip blijven, onder de strenge leiding van Flynn. Nu had Duncan alleen nog de stoïcijnse Burton – en de tot wanhoop gereduceerde Mark – op deze laatste etappe van de missie: de Kanaalkust, de laatste stop voordat ze naar Engeland terugkeerden. De jongen had maanden gesmeekt en over zijn capaciteiten opgegeven. Hoe rampzalig kon het worden?

Hoe lastig hij of Burton het de brutale vlerk ook maakten, hij genoot van elk moment. De jongen hield ervan om te pronken met zijn vloeiende Frans – hoe hij het geleerd had was een mysterie waar hij niets over losliet – en met andere kennis die hij op onrechtmatige wijze had verkregen. Sinds hij zich bij de bemanning had aangesloten, was hij talloze keren uit het vooronder van het schip weggejaagd. Vijftig, zestig keer was hij betrapt terwijl hij zich de armbewegingen van de codeur en de positie van de vlaggen die een letter, cijfer of gecodeerde zin vormden, probeerde in te prenten. Burton en Flynn, zijn beste codeurs, hadden de jongen afgeranseld tot een ziedende Duncan dat had verboden. Maar de kleine schelm zei alleen maar: ‘Me pa zou jullie gratis en voor niks een heleboel kunnen leren over een goeie aframmeling’, en daarna huppelde hij lachend weg.

Als Mark in Frankrijk was geboren, had hij ongetwijfeld het gepeupel aangevoerd op weg naar de Bastille. Burton zou een van de heldhaftige poortwachters zijn geweest die vechtend voor zijn koning ten onder zou zijn gegaan. Het feit dat zijn team uit vogels van zo diverse pluimage bestond, maakte het commandantschap verdomde uitputtend.

Moe van het wachten mengde Mark zich in het gesprek, maar hij hield zijn toon gedempt. Godzijdank. Zelfs in het Frankrijk van Napoleon wist je nooit wie er meeluisterde, of waar. Eén verkeerd woord en je kon je dagen slijten in de gevangenis, of je eindigde met je hoofd onder de guillotine. Herinneringen aan de Terreur vervaagden maar langzaam, vooral bij ambitieuze mannen en rancuneuze vrouwen – en niemand liep meer gevaar dan de agenten van de Britse inlichtingendienst. ‘De boodschap komt van meneer Zephyr, monsieur.’ Zijn woorden klonken gedwee, zelfs een beetje eerbiedig.

Duncan moest inwendig lachen om de respectvolle toon waarop de jongen de codenaam van hun meesterspion uitsprak, en om het ‘meneer’ ervoor. William Windham, codenaam Zephyr, kon het geen bal schelen of je wel of geen respect voor hem had. Je gehoorzaamde hem gewoon; iets anders durfde je niet.

Tijdens zijn paar weken basistraining had Mark de fout gemaakt om binnen gehoorsafstand van Windham te eisen: ‘Ik wil net zo’n codenaam als de hotemetoten.’

Een hooghartig gezicht, één opgetrokken wenkbrauw en de strijdlust ging stotterend ten onder.

‘Codenames zijn voor mensen die een positie hoog te houden hebben, die een boel te verliezen hebben als ze worden ontdekt. *Jij* hebt verrekte veel geluk dat je hier bent. Als mijn aanpak je niet aanstaat, kun je terug naar je Oost-Londense gestoofde pot.’ Daarna had Windham de jongen de rug toegekeerd.

Vreemd, dat drie zinnen hadden gedaan wat maanden van aframingen en bedreigingen niet hadden kunnen bewerkstelligen. Mark voelde een hartstochtelijke bewondering voor de meesterspion, en een ziekelijke angst om hem kwaad te maken.

Als jongen had Duncan hetzelfde meegemaakt met zijn eerste

meesterspion, William Wickham, die nu naar Ierland was vertrokken. En met Eddie Sunderland. Altijd Eddie.

Terwijl hij zich tegen de belabberde vering van de rugleuning van het rijtuig liet zakken, luisterde hij met een half oor naar Marks pochende toon. Was het die dag maar niet zo verrekte heet. Hij had het gevoel dat hij natte hitte inademde. Kon hij zich nu maar uit zijn jasje werken, zoals hij aan boord van het schip zou doen – maar zijn huidige dekmantel was die van een aanstormend zakenman die zich te bewust was van zijn sociale positie om zich ooit zo *deshabillé* aan zijn ondergeschikten te tonen.

‘*Wat?*’ blafte hij toen hij een woord opving. ‘Zeg dat nog eens!’

Dit keer rolde de jongen niet met zijn ogen. ‘Meneer Zephyr zei dat die geschifte Lord Camelford weer op de vlucht is geslagen. Meneer Pitt is in alle staten omdat z’n neef ‘m is gesmeerd. Wil ‘m gevonden hebben voordat ie weer zo’n arme drommel omlegt. Had al jaren geleden in de nor moeten worden gegooid, of beter nog in het gesticht. Afijn, u moet naar ‘m uitkijken. Ze denken dat-ie deze richting op komt.’

‘Niet dat, dat andere,’ snauwde hij, maar hij nam de informatie in zich op. *Die verrekte Camelford, wat voert hij nu weer in zijn schild? Mark heeft gelijk, hij moest worden opgesloten.*

Nadat hij in zijn vroege zeevaartcarrière van een paar schepen was afgeschopt, had Thomas Pitt, ook wel bekend als de Krankzinnige Baron, zijn voormalige kapitein achtervolgd en hem half doodgeslagen in een Londense straat uit wraak voor het feit dat de man zich aan de zeevaartdiscipline had gehouden. Daarna was hij de marine uit gegooid voor het neerschieten van een luitenant vanwege insubordinatie. Maar dankzij zijn rang, en omdat hij een volle neef was van minister-president Pitt – er waren grote hoeveelheden zwijggeld aan Camelfords slachtoffers of hun familie betaald – was hij niet verder gestraft. Sindsdien was hij betrokken geweest bij twee publieke duels, en waarschijnlijk nog wel meer die Duncan niet ter ore waren gekomen. Vier maanden geleden was hij Frankrijk uitgezet omdat hij de intentie had geuit Eerste Consul Bonaparte te vermoorden. Boneys mannen hadden hem gevonden in Calais, zijn valse

reispapieren in beslag genomen, hem op een pakketboot naar Dover gezet en de Britse regering te verstaan gegeven dat hij nooit meer voet op Franse bodem mocht zetten.

Tien tegen één dat hij van plan was om Boney te vermoorden om de grote naam Pitt publiekelijk te schande te maken. In de ogen van Camelford had de familie Pitt alleen haar gelijken in de koning en in God zelf (en omdat de koning van de *Duitse* Stuarts afstamde en slechts tot het Schotse koningshuis behoorde, telde zelfs die mischien niet mee).

Nu moest hij dus niet alleen het voortvluchtige meisje proberen te vinden en achterhalen wat haar echtgenoot in zijn schild voerde, maar kon hij ook een krankzinnige baron aan zijn lijstje toevoegen. Geweldig. De aristocratie leek haar familieleden niet in het gareel te kunnen houden.

Marks luidruchtige ademhaling bracht Duncan terug naar de woorden die zijn aandacht als eerste hadden getrokken. Hij merkte tevreden op dat Mark eindelijk de mintpasta was gaan gebruiken die hij de jongen had gegeven om zijn tanden en mond schoon te houden. ‘Meneer Zephyr zei,’ – *een pauze, omwille van het dramatische effect* – ‘brief van Bertie Greatheed. Hij zegt dat Eddies dochter misschien in Abbeville te vinden is, waar ze in een taverne werkt op de weg van Amiens naar Calais.’

Duncan voelde de moed in zijn schoenen zinken. Abbeville lag bijna 65 kilometer zuidelijker en was alleen te bereiken via slechte kustwegen. ‘Keer om naar het zuiden, en zet er de vaart in. Morgenochtend wil ik in Abbeville zijn.’

Hoofdstuk 2

Abbeville, Frankrijk (Kanaalkust)
17 augustus 1802

De geur van verlepte bloemen, zweterige kaas, gezouten varkensvlees en overrijp fruit hing als een sluier over de vrijdagse boerenmarkten. Kraamhouders mepten naar trage, suffe vliegen. De obligate driekleurige linten die aan de voorkant van elke kraam waren bevestigd kwamen zo nu en dan even in beweging door de zuchtjes wind vanaf de Somme: een vermoeid knikje naar *vive la Revolution*.

Hoewel het zweet over haar rug parelde, hield Lisbeth Delacorte haar mantel om de veelzeggende geblokte jurk en de afgedragen laarzen geslagen. Met gebogen hoofd en snelle passen nam ze het pad achter de zuidkant van de Place du Marché-au-Blé.

‘Daar heb je de Engelse hoer, op zoek naar klandizie voor haar koopwaar.’

Altijd als Lisbeth op dinsdag en vrijdag haar kraam passeerde, sprak de vrouw dezelfde woorden. Ze was het beu om zich erlangs te haasten. Lisbeth trok haar kap af en staarde haar kwelgeest aan. Staalgrijs haar, blozende wangen in een vierkant gezicht, een vormeloze jurk en een onder haar kin gebonden mopsmuts. Het driekleurige lint dat op haar borst gespeld zat, was niet voor de vorm. De Revolutie was goed voor haar geweest. De voormalige boerin had nu de grootste varkensvleeskraam in Abbeville en was nooit te beroerd om haar leedvermaak te tonen tegenover minder fortuinlijke burens.

De wangen van de vrouw kleurden donker in antwoord op Lisbeths onverwachte reactie. ‘Sla je ogen neer, jij arrogante teef.’ Met

de vlakke kant van haar lemmet haalde ze uit naar een muis die aan een stuk vlees knabbelde. Hij tuimelde piepend van de kraam en belandde aan haar voeten. 'Je vader is hier nog geen *sou* waard. *Citoyen* Delacorte moet je Frankrijk uit gooien en met een fatsoenlijke Française trouwen om zijn zoon groot te brengen.'

Lisbeth lachte alleen maar. Waarom ze niet meer bang was, wist ze niet. 'Bedoelt u soms zichzelf, Madame? Zou u het op zich nemen om met mijn echtgenoot samen te leven omwille van mijn zoon, of zou u misschien uw dochter sturen?'

De vrouw mompelde iets en sloeg heimelijk een kruis. Hoewel de mensen van Abbeville nog steeds respect hadden voor de naam Delacorte, was de heer die haar echtgenoot had kunnen worden op zijn vijftiende verdwenen.

Châtelain Edmond Delacorte, een ridder van adellijke komaf, was een van de honderdduizend dodelijke slachtoffers geweest tijdens de Terreur. Een buurman die jaloers was op Delacortes rijkdom, positie en knappe echtgenote, had de Commissie van openbare veiligheid valse informatie verstrekt. Toen Alain twee dagen na de dood van zijn vader thuiskwam, bleek zijn moeder verkracht en bewusteloos geslagen door diezelfde buurman. Doordat hij de man met zijn blote handen had gedood, was Alains woede en honger naar wraak op zowel zichtbare als onzichtbare vijanden alleen maar toegenomen.

Hoe kan een jongeling zich wreken op een natie die onder haar eigen gewicht bezwijkt, op een vraatzuchtig volk dat zich voedt met moordlust en macht, en toch zijn verstand behouden? Hoe kon het dat zij in de weken dat ze elkaar heimelijk hadden ontmoet niet één keer iets had gemerkt? Hoe kon het dat ze de gewelddadigheid en de haat van de romantische, poëtische emigré pas had ontdekt toen het veel te laat was?

Omdat ik zeventien was en dom, omdat ik in opstand kwam tegen het huwelijk dat papa voor mij had gearrangeerd. Omdat Alain een leven vol romantiek, spanning en gevaar leidde, en ik nauwelijks verder was gekomen dan Norfolk.

Ze kon haar vastberadenheid niet laten beïnvloeden door mededogen met wat hij had meegemaakt. Haar zoon weg krijgen bij Alain was het enige wat telde. Het was alles voor haar. Alain was te bescha-

digd om een kind groot te brengen; hij kon haar niet afschrikken of zodanig isoleren dat ze zou afdruipen. Ze zou haar pogingen om Edmond terug te krijgen nooit staken, tenzij hij haar vermoordde.

De kraamhoudster zag de muis wegkruipen en schopte ernaar. Lisbeth reikte voor haar langs, pakte het wriemelende wezen op en liep door, het hoongelach negerend.

Toen ze de zuidkant van het plein bereikte, kwam er van het westelijke deel van de markt een dame met een volgeladen mand op haar aflopen – te oordelen naar haar katoenen jurk, luifelhoed en het jongetje dat naast haar liep een huishoudster van een gegoede familie. Zodra ze Lisbeth zag, tilde de dame haar rokken op en haastte zich voorbij alsof Lisbeth een besmettelijke ziekte had.

Een jaar geleden nog zou de vrouw een reverence voor haar hebben gemaakt. Een jaar geleden zou Lisbeth een vrouw met een slechte reputatie ook de rug hebben toegekeerd. Nu wist ze dat meisjes die in tavernes werkten niet altijd sletten waren, zelfs niet in een berucht etablissement als Le Boeuf. Soms betekende het puur honger en wanhoop – Alain was niet de heer die zijn vader was geweest.

Ondanks haar voorzichtige liefkozingen lag de muis trillend in haar hand. Zijn oogjes waren met schrik vervuld. Zodra haar vinger bewoog, kromp hij ineen. Een verwante ziel in haar hand: ook hij begreep dat een liefkozing een voorbode van pijn kon zijn.

Ze stak de oude stenen loopbrug over de Somme over en zette het kleine wezentje in de eerste de beste tuin. ‘Pas goed op jezelf, en geen vlees uit die kraam meer voor jou,’ fluisterde ze toen hij onder de ritselfende bladeren verdween van de geelbruine boom boven hen.

Ze liep door, hoofdschuddend en lachend. Praten tegen een muis, zo diep was ze gezonken... lachen in haar eentje. Als Alain haar zo zag, zou hij haar in een gesticht stoppen.

Taverne Le Boeuf, Abbeville, Frankrijk

Ze was het.

In een veel te warme gelagkamer vol mannen die schreeuwden, zongen en de lachende serveersters betastten zat Duncan aan een

ruwhouten tafel in een hoek ver van de haard. De kaars doven of zijn kap op houden zou alleen maar de aandacht trekken, dus ging hij zo ver mogelijk van het gedempte licht zitten, half onderuitgezakt op de onbewerkte bank alsof hij sliep.

Toch voelde hij zich naakt. Een man kon hier niet helemaal alleen zitten zonder dat anderen het merkten. Bijna alle meisjes hadden hem al eten of drinken aangeboden, of seks. Al snel knikte er een man met een fronsende blik in zijn richting, en toen een tweede.

Het volgende meisje dat hem benaderde betaalde hij voor een halfuur met haar.

Toen ze bij de kamer kwamen, zei hij zacht: 'Neem even rust.' Het meisje, groot en wulps, glimlachte spijtig naar hem met half getuite lippen, en hij voelde zijn lichaam reageren. In andere omstandigheden zou hij de spanning hebben verlicht; maar na alles wat hij had doorgemaakt om haar te vinden wilde hij zijn doelwit niet uit het oog verliezen. Hij klom uit het raam langs de klimop naar beneden en observeerde haar door een ruit.

Het leek de juiste.

Toen het halve uur voorbij was, klom hij via de klimop weer naar binnen, betaalde het slapende meisje, ging terug naar beneden en vroeg om bier. Hij hield haar in het vizier. Observeerde haar. Wachtte.

De beschrijving die Eddie hem van het grietje had gegeven, klopte precies. De porseleinen huid van haar neus en wangen was bedekt met vage sproetjes, die haar jeugd als buitenkind verrieden. De afzonderlijke strengen blond en honingkleurig haar waren in een vlecht verwerkt. Eddie had gezegd dat ze haar aparte haar verfoeide, maar bij elke lichtval kreeg het een andere schakering, glanzend en veranderlijk, fascinerender dan één perfecte tint. Een huid die rood was van het harde werken accentueerde haar jukbeenderen en haar ietwat scheve groene ogen, waar lachrimpeltjes omheen zaten. Hoewel haar glimlach nauwelijks meer was dan een beleefd straktrekken van de lippen, was het de welgevormde, charmante lach van haar moeder, die haar gezicht iets scheefs gaf dat niet in haar botstructuur zat. Ze was geenszins een klassieke schoonheid, maar toch zou hij

zich haar gezicht nog een hele tijd voor de geest kunnen halen, lang nadat de huidige parels van de Londense beau monde dikke, bombastisch geklede foksters van de nieuwe generatie adellijke snotapen waren geworden.

Hij haalde zijn schouders op. Wat hij van het meisje dacht, was niet relevant. Hij had haar gevonden. Hij zou met haar praten. Daar hield zijn verantwoordelijkheid op.

Terwijl hij naar haar keek, dankte hij God dat hij haar ware professie niet voor Eddie verborgen hoefde te houden. Le Boeuf grotsierde in welwillende meisjes, maar zij vermeed grijpgrage handen, ging niet op schoot zitten en gaf munten terug die haar door geile mannen werden toegestopt. Ze droeg een schort dat losjes om haar strakke, roodgeblokte uniform geknoot zat. Een losse kanten kraag ontnam het zicht op haar décolleté. Met een veelheid aan spelden hield ze weerbarstige haarlokken in bedwang die voor haar gezicht vielen. Ze was netjes, bescheiden en nauwgezet en werkte twee keer zo hard als de andere meisjes in de gelagkamer. Nooit vertrok ze naar boven met een verheugde klant.

Voor hem mocht het een opluchting zijn, maar de mannen die ze bediende waren er minder gelukkig mee. ‘Teef,’ grauwde een man in zijn buurt toen hij haar beetgreep en zij bier in zijn schoot kiepte.

‘Pardon, Monsieur LeClerc, de kan was overvol,’ zei ze in foutloos Frans, haar toon koel. ‘Ik zal een nieuwe voor u inschenken, van het huis.’

‘Van je eigen salaris, Elise,’ riep een oudere man van achter de tap, net zo nors als zijn gedwarsboomde klant. Duncan trok zijn wenkbrauwen op. Dus ze heette nu Elise? Was ze in een jaar zo Frans geworden?

Het meisje schonk het glas vol terwijl ze de kan de hele tijd boven de schoot van de klant hield. De norske klant bewoog zich niet en zei geen woord. Het meisje had lef, dat moest hij haar nageven.

Rond sluitingstijd begaf hij zich naar de uitgang. Hij bleef dicht bij de muur en probeerde al lopend de gesprekken te volgen. Vanwege het gezang, het gekletter, het gerinkel van serviesgoed en het gepraat om hem heen ving hij niet meer dan flarden op.

‘Mijn dochter is net zo lelijk als mijn vrouw. *Le Bon Dieu* mag weten hoe...’

‘Als Fouchard onder de guillotine verdwijnt... zijn weduwe... de boerderij...’

‘Fultons nieuwe uitvindingen... Fouché –’ De mannen stopten met praten als hij passeerde, maar daarmee verrieden ze dat ze hem hadden opgemerkt. Behoedzaam vertraagde hij zijn gang tussen de tafels door; nu begreep hij waarom hem bij het binnengaan van de taverne een subtiel gevoel van opwindning had bekropen. Veel van deze ogenschijnlijke dronkenlappen waren helemaal niet dronken, en dat zou hij direct al hebben gezien als de zoektocht naar het meisje hem niet had afgeleid. Hij bleef met gespitste oren doorlopen, een beetje waggelend en met een stompzinnige glimlach op zijn gezicht. Hij schampte mensen en hield zich vast aan tafels en stoelen als om zijn evenwicht te bewaren.

‘... 29 oktober. Boulogne-sur-Mer. De gebroeders Gaillard en O’Keefe –’ Weer zwegen de sprekers toen ze hem zagen naderen. Niet verwonderlijk, want de namen brachten hem met een ruk tot stilstand, als een marionet die aan zijn touwtjes werd getrokken. Een snelle blik verschaftte hem verdere informatie. Hij liet opzettelijk een boer, wankelde en grijsde iedereen toe voordat hij zichzelf dwong verder te lopen naar de buitendeur.

Hoe toevallig was het dat hier vanavond twee verschillende groepen mannen waren, die het over mensen hadden die interessant waren voor de Britse inlichtingendienst, precies op de avond en de plek waarop hij het meisje had gevonden? Een van de namen die werd genoemd, was Deville O’Keefe: Franse moeder, Ierse vader en een halve bedrieger die werkzaam was voor de inlichtingendienst. De gebroeders Gaillard werkten ook voor de inlichtingendienst, en voor hen gold evenzeer dat het altijd maar de vraag was waar hun loyaliteit lag. Ongeleide projectielen, alle drie.

Duncan fronste zijn wenkbrauwen terwijl hij de duisternis in stapte. Hij had het gevoel dat er iets niet in de haak was, dat er iets scheef zat, al dagenlang nu. Zwaarbewapende soldaten hadden om zijn legitimatiebewijs gevraagd bij de grens van Boulogne-sur-

Mer, een havenstad aan het Kanaal, 75 kilometer van hier. Hij leek toestemming nodig te hebben van Generaal Sault, van Admiraal Latouche-Tréville of van Eerste Consul Bonaparte zelf. Op elke weg die hij nam om de stad binnen te komen, was het raak. Semafoorberichten van zijn schip maakten melding van omvangrijke Franse zeepatrouilles in dat gedeelte van het Kanaal, ook 's nachts. Soldaten hadden hem vandaag zelfs de weg versperd toen hij via de hoofdweg Abbeville binnen wilde gaan. Ze waren niet zo streng geweest als bij Boulogne; hij mocht door toen ze zijn papieren hadden bekeken. Maar toch broeide er iets. En nu dit.

Er was iets gaande aan de Kanaalkust. 29 Oktober was al over tien weken. Het White Rose- en het Red Rose-team in St. Malo en Calais waren te bekend. Zijn team was nieuw, onbekend en tot nu toe zonder naam (godzijdank, hij had een hekel aan al die klassieke of romantische codenamen waar Zephyr op stond). Zijn team was het enige in de regio... en het meisje bevond zich precies in het centrum van de spionage-activiteiten, met alle reden om er avond na avond terug te keren.

Natte Broek liep hem ruw voorbij door het donker, zijn vriend in zijn kielzog. 'Arrogante Engelse teef. Ik zal haar eens laten zien wie er hier een man is.'

Duncan zuchtte.

De maan hing laag boven het westen, als de sikkel van een landarbeider, toen Lisbeth de taverne via de bediendenuitgang verliet. Haar ogen waren rood en jeukten, haar handen waren ruw en hard van het schrobben van de vloeren. De straffe nachtelijke bries verzachtte het bijtende parfum van gemorste wijn en houtrook op haar kleren en verkoelde het zweet dat op haar gezicht parelde. Als de wind 's nachts vanaf het Kanaal blies voelde het bijna als winter, zelfs na een zinderend hete dag. Ze trok haar mantel om zich heen en zei Elise vaarwel... althans voor de wandeling terug naar de plek die nooit haar thuis zou zijn. Elise woonde in een benauwd kamertje in een pension, liep van en naar haar werk, slikte de beledigingen en het lage loon. Lisbeth was door en door Engels, had rijtuigen tot

haar beschikking en haar thuis was een omgebouwde abdij die beschut in de glooiende velden van Norfolk lag. Daar zat Mama in haar zitkamer te lezen of te borduren, terwijl haar rebelse dochter de hort op was op haar vurige gespikkelde merrie, de arme Ralph op zijn knol achter haar aan. ‘Stap toch af, juffrouw Lizzy! Ga terug naar uw ma en uw lessen. Wat zou uw pa zeggen als ie hier was?’

Dat was altijd de vraag waar niemand een antwoord op had.

Toen ze in de schaduw van de Saint-Vulfran stapte, inmiddels weer een kerk na jaren varkens en munitie te hebben gehuisvest, hoorde ze voetstappen achter zich. *Alstublieft, God, niet weer.*

‘Elise, je kunt niet alleen naar huis lopen. Je hebt bescherming nodig.’

Ze perste haar lippen open. Het leek erop dat LeClerc haar het incident met het bier niet had vergeven; zijn overredende woorden hadden een agressieve ondertoon. Het tweede stel voetstappen was ongetwijfeld van zijn eeuwige kameraad Tolbert. Knarsetandend liep ze verder. Ze had al lang geleden geleerd dat iets zeggen, al was het iets afwijzends, deze dwazen alleen maar aanmoedigde.

‘Elise, hou op met die dwaasheid.’ De rauwe stem van LeClerc klonk ongeduldig en had een teneur van onechte tederheid. ‘We hebben je spelletje lang genoeg meegespeeld.’

Ze ging nog sneller lopen, grimmig en vastberaden.

Tolbert sjouwde puffend achter LeClerc aan. ‘Je bent Delacorte geen trouw verschuldigd.’

‘Hij heeft je verlaten en je kind van je afgenomen – maar je hoeft je niet alleen te voelen. Wij willen heel graag aardig voor je zijn.’

Lisbeth sloot even haar ogen. Ze vocht tegen de pijn die het gevolg was van haar rebelsheid, het verlangen naar een vriendelijk woord, een zachte aanraking. *Misschien zouden ze echt aardig voor me zijn... in ieder geval tot ik zwanger ben, of niet zo jong meer. Of tot het nieuwe van mijn afkomst en Engelse bloed eraf is.*

De naam van Edmond hadden ze niet gebruikt om aardig te zijn. Tot dat soort listigheden was dit tweetal niet in staat... maar Alain wist hoeveel ze van haar zoon hield.

In de kostbare minuten dat ze haar baby in haar armen had gehou-

den, was ze vergeten hoe Edmonds conceptie was verlopen, en hoe ze aanvankelijk had gebeden voor een miskraam; ze had zelfs gehoopt dat ze een gezin konden worden. Maar toen nam Alain Edmond van haar af en verdween, en zij bleef achter met de doktersrekening en de huur.

Wat had ze gedaan dat Alain haar zo haatte? Ze had hem verteld dat Papa niet van haar hield, maar toch was Alain woedend geweest toen Sir Edward Sunderland hun beiden de toegang tot zijn huis had geweigerd nadat ze was weggelopen. Tegen de tijd dat ze besepte waarom Papa zijn nieuwe schoonzoon nooit een voet in zijn huis zou laten zetten, was het al veel te laat geweest.

‘Zo, *chérie*,’ zei LeClerc op een jubeltoon, veel te dichtbij. Ze was blijkbaar langzamer gaan lopen. Als een vos achtervolgd door jachthonden die haar geurspoor hadden opgepikt, tilde ze haar rokken op en sprintte ervandoor. Gelaarsde voeten kwamen haar dreunend achterna. Ze werd aan de zoom van haar mantel getrokken en viel op de keienweg. Een pijnscheut trok via haar ruggengraat omhoog. Ze kreeg geen lucht meer.

In het gedempte licht van zijn lantaarn werd LeClerc's magere, alledaagse gezicht zichtbaar, zijn ogen roodomrand van de drank en glinsterend van opwinding. ‘Kom, *chérie*, het is gedaan nu. Wees lief voor ons, en je zult zien hoe lief wij voor jou zijn.’

O ja, Alain had haar alles geleerd over hoe *lief* mannen konden zijn. Ze schreeuwde zo hard als ze kon. Nergens werd een licht ontstoken. Toen LeClerc zijn handen naar haar uitstak, gaf ze hem een kopstoot.

‘*Salope!*’ LeClerc hees haar over zijn schouder en droeg haar schoppend en schreeuwend naar een bemoste plek tussen het kerkhof en de muur van de kerk. ‘Arrogante *chatte*, daar zul je voor boeten, en voor het bier dat je over me heen hebt gegooid. Dus jij denkt dat je boven ons staat? Hier ben je niet anders dan de andere meisjes in de taverne. *Liberté, égalité, fraternité. Vive la France!*’

Zijn ironie had een bittere bijmaak. Ja, in het Frankrijk van na de Revolutie heerste er gelijkheid en broederschap als je rijk, getalenteerd of Frans was. Vrijheid viel je ten deel zolang je burens je niet bij de nieuwste commissie of paranoïde leider aangaven, als je niet noodgedwongen als hoer werkte, of –

LeClerc duwde haar op haar rug, en de herinnering aan haar laatste verjaardag flitste door haar hoofd. *Niet weer, nooit meer!* Ze kronkelde, schopte en sloeg met haar armen. ‘Help! Ik word verkracht!’

Geen enkele kaars ging aan in de rijtjeshuizen aan de overkant van de weg. Geen teken van leven in de pastorie die ze net was gepasseerd. Echo’s van de nacht in *The White Goose* weerklonken vanuit de peilloze diepten van haar geheugen.

Ze had al die tijd al geweten dat deze idioten voor Alain werkten, maar dit was wreed, zelfs voor zijn doen.

Het mes! Ze trok het uit haar mantel, maar een klap tegen haar pols deed het door de lucht vliegen. Verbitterd snuivend legde hij zijn ene hand over haar mond en met de vingers van zijn andere hand drukte hij haar keel dicht tot ze geen lucht meer kreeg. ‘Geen grapjes meer, anders doe ik je echt wat.’

Ze greep een vuist vol aarde en gras en gooide die in zijn gezicht. LeClerc gaf haar een klap tegen haar slaap; voor haar ogen cirkelden gebroken grafstenen. ‘Houd haar vast.’ Tolbert greep haar armen. LeClerc tilde haar rokken op en maakte het koord om zijn broek los. ‘Als je leven je lief is, laat je je vrouwelijkheid zien.’